

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Palladio Subdiacono. 373.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τοῦ ἀγῶνος τῆς μοναχῶν ἐφιέρων, ὡς πύργου οἰκοδομῆ τῆ τούτου παρ-
σελθῆν ὑποταγῆ, μήποτε φιλοτί-
μως ἀρξάμενος, καὶ παρὸς ὁμοίαν ἐσο-
δὶαν μὴ ἐκτενοῦμενος, δαίμοσι μὲν
καταγέλαστος, ἀγγέλοις δὲ λύπης αἴ-
τιος, ἀνθρώποις δὲ δακρύων πρῶτα-
σι γέννηται.

σφοδρῶς
σφέρασι.

Παλλαδίῳ ὑποδιακόνῳ. τογ.

Εἰ πύλαι ἄδου τῆς ἀμωμότητος καὶ
ὀρθότητος οὐ καταχύσει πίστεως, ἀλλ' εἰσι
τὰ πεπρωμένα τοῦ ποιητοῦ ἄσπαστα
βέλη, καὶ κίνδυνος, καὶ γυμνότης, καὶ
θάνατος, Χριστοῦ ἡμᾶς χρεῖσεν ἢ δύ-
ναται. τοῦ χρεῖν μικρὰ παροχολὰς
ῤῥῶ. Χριστοῦ σὺ γινώσκεις, δυσαναχε-
τεῖς ὑπομένειν, θαυμάσιε. ἴσασο
τοῖνυ ἐδράσος, καὶ τὰ μὲν ἐπελθόντα
σβῆσθῆσιν, πειρατῆρια. τὰ δὲ με-
λετώμενα παρὰ πείρας οὐχ ἴσθῃται. τὸ
γὰρ τῆς γνώμης ἀκλινές, ἀπράκτως
δείξει τὰς μηχανὰς.

Οριωνί. τοδ.

Ἡ κόλαξ κομπολογία, ἡ ξηραὶ καὶ
ἀψυχος ἔπαρσις, ἡ κενὴ καὶ ὀπίγειος
δόξα, ἀρθήτω ἀφ' ἡμῶν. ὁ γὰρ τῆς
ἀρετῆς καὶ δότης καὶ ταμίης ὑπο-
γραμμον ἡμῖν καταλιμπάνων, φησὶ,
δόξαν παρ' ἀνθρώπων ἢ ζητῆς. θεὸς γὰρ
βῆ δόσις ἢ δόξα. εἰ καὶ οἱ ποιηταὶ τῆς
ὀνομάτων τῆ ἐνταῦθα σιῶ πλὴν κλῆ-
σιν ἐκείνην ἐπέθηκαν.

ξητῶ.

Κύρω. τοε.

Εἰ λυπεῖ ἡ πείρα, ἐξεδείκνται ἡ θεῖα
νομοθεσία, Μαχάριοι, φάσκεισα, οἱ
πρωτοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῆς βῆν
ἡ βασιλεία τῆς οὐρανῶν. εἰ τοῖνυ
ταύτης οὐκ ἀντεχόμεθα, εὐδην, ὡς
κακείνης οὐκ ἐφιέμεθα. εἰ δὲ ἐκείνην
εὐχαρίστως δεχόμεθα, καὶ ταύτης ἐκω-
μῶ τοῖς παρὰ τῶν ἀσμάτων.

εἰς τοὺς
τῆς σφο-
δῆς ἀγμά-
σι.

oblanguerunt, ac defecerunt. Atqui oportet eum, qui Monastici certaminis cupiditate flagrat, ad ipsius subiectionem, tanquam ad turris extruccionem accedere: ne alioqui, cum præclare ac magnifice cœperit, nec postea ad idem virtutis iter sese extenderit, & dæmonibus risum moueat, & Angelis mœroris causam præbeat, & hominibus lachrymarū materiā suppeditet.

Palladio Subdiacono. 373.

Cum inferi portæ, quæ quidem sunt omnia ignea diaboli tela, aduersus rectā atque ab omni reprehensionis labe alienam fidē præualere nequeant, cumque periculum, & nuditas, & mors à Christo nos seiuungere minimè possint, quidnā est, vir eximie, quod exiguos impetus Christi causa in te factos agro atque impatienti animo fers? Firmo igitur ac stabili gradu confiste: atque & tentationes eæ, quæ iā coortæ sunt, extinguentur, & quæ tibi comparantur, antequàm eas experiaris, euanescent. Mētis enim ac sententiæ firmitas & constātia, vim machinarum irritam reddet.

Oriomi. 374.

Affentator fastus, & sicca atque inanima superbia, & inanis ac terrena gloria de medio à nobis tollatur. Virtutum enim, & dator, & custos, exemplum nobis relinquens, his verbis utitur: Gloriam ab hominibus ne expetite. Dei nanque munus gloria est: etiamsi nominum effictores huius vitæ vmbrae vocabulum illud imposuerunt.

Cυρω. 375.

Si paupertas mœrori est, diuina hæc lex nihili ducitur, Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum cælorum. Quāobrem si hoc non expetimus, proculdubio ne illius quidem desiderio tenemur. Sin autem illam gratis animis excipimus, etiam huius cedamus mandatis,